

Minnesnotis

Greger Andersson (1952–2012)

Det var något särskilt med den unge studenten Greger Andersson som vid mitten av 1970-talet började läsa musikvetenskap i Lund. Bakom ytan av kraftkarl med båda fötterna på jorden, med oförfalskat Kristianstadsmål i munnen och med en skickligt behandlad trombon som hobby anade man kanske inte den blivande trägne forskaren. Det kan ha varit förklaringen till att han inte släpptes in i bruksarkivet när han arbetade på sin uppsats om blåsmusikkåren vid Höganäs bruk. Det tolkade jag som var hans uppsatshandledare som ett ingrepp mot forskningens frihet vilket fick oss att göra en gemensam tur till Höganäs och se: docenttiteln gjorde beräknad effekt och vi släpptes in.

Detta uppsatsarbete rymde mycken framtid för Greger. Från studiet av Höganäskåren, landets äldsta civila blåsmusikkår, vidgades perspektivet till hela landets blåskårer, en process som utmynnade i doktorsavhandlingen 1982. Samtidigt fick han erfarenhet av vilken viktig ny kunskap som kan utvinnas genom ett systematiserat sökande i gamla arkivalier. Det fortsatte han med även sedan han flyttat intressefokus till forna dagars spelmän och stadsmusikanter.

Eftersom forskarutbildning då ännu inte gavs i Lund sökte sig Greger till Uppsalainstitutionen där han tog starka intryck inte minst av den mångkunnige Ingmar Milveden som blev hans forskarhandledare. Men samtidigt fortsatte han sitt praktiska musicerande som, kombinerat med hans fallenhet för det organisatoriska, ledde till grundandet av Salongsorkestern vid Norrlands nation. Det kan påpekas att också tidigare ledare för musikverksamheten vid just den

nationen blivit professorer i musikvetenskap (inte bara jag själv utan också min lärare Carl-Allan Moberg, landets förste i ämnet). Efter de givande åren i norr återvände Greger till sitt gamla Skåne. Han blev 1996 min efterträdare på professuren i Lund.

Geografiskt breddade Greger sitt forskarintresse i Mobergs efterföljd till hela Östersjöområdet men hans intressen omfattade också andra fält. Ett politiskt laddat 1900-talsämne som han tog upp tillsammans med Ursula Geisler var de musikaliska relationerna mellan Sverige och Nazityskland. Ett annat exempel: i uttalad anknytning till sin vurm för modelljärnvägar genomförde han en seriös studie av Otto Lindblads järnvägssånger. Ett betydelsefullt initiativ med räckvidd långt utanför musikvetenskapens ramar tog han genom grundandet av Ljudmiljöcentrum vid Lunds universitet.

Greger var inte enbart en arkivarbetande ensamvarg. Han hade lätt att genomföra samarbeten med andra in- och utländska forskare vilket kan avläsas i den digra förteckningen av hans publikationer. Med sitt praktiska förstånd och sin förtroendeingivande personlighet fick han dessutom många olika uppdrag, bl a som ordförande i Svenska samfundet för musikforskning. Under åren 2003–08 präglades hans tillvaro i hög grad av uppdraget som dekanus för den historisk-filosofiska fakultetssektionen.

Men han hade också ett liv utanför universitetstjänstgöringen. Han var en aktiv ledamot av både Musik- och Vitterhetsakademierna, han var en uppskattad konferencier vid Lunds kammarmusiksällskaps konserter och en entusiasmerande dirigent för Röda kapellet.

Sina mest bestående insatser gjorde Greger dock som musikvetenskaplig forskare och lärare. Många, många skulle tillägga: och som inspirerande vän.

Folke Bohlin